

EL BARÇA, UNA MULTINACIONAL DE SENTIMENTS?

Era ple, sense olor de multitud, però ple. Va entrar somrient, elegant, i la gent el va aplaudir amb discreció, sense l'eufòria que potser s'esperava. Joan Laporta destil·lava aquella aura que només pot donar una campanya excepcional —com mai— del club que presideix.

El ressò mediàtic l'acompanyava també a La Sala. Flaixos, i més flaixos encara. Pocs personatges arrosseguen tant com un president d'un Barça triomfant. L'escenari, sobri, dues butaques i al darrere quatre pantalles amb el nom de Joan Laporta que, després, deixarien veure imatges de l'any «*que els fills no oblidaran mai*», com diria més endavant. La conversa es va encetar i va confessar-se alegre com a culé, orgullós com a president i sobretot content com a pare perquè tants nens han viscut la joia no només de guanyar, sinó de guanyar fent-ho bé, aixecant admiració.

El públic, un públic nou a La Sala, tenia la mirada posada en aquell home agradable que s'explicava i contestava amb generositat cada pregunta que li feia el periodista Josep Ma. Casanovas. Amb generositat i compromís va parlar de la responsabilitat social que té un Club que aplega 180.000 socis —va dir— i és una institució, des de la diversitat, compromesa amb el país.

La mirada enrere era inevitable. Fa un any, només un any d'aquest maig triomfant, el panorama no era de flors i violes, més aviat al contrari i va caldre superar una moció de censura. En un any, de l'infern a la glòria. Una història de fe i de coratge, una història bonica per explicar que molt nens i adolescents escoltaven embadalits al passadís que es va fer al mig de La Sala. Nens i adolescents —en una barreja d'origens visible— que potser somiaven poder ser, algun dia, com aquests herois que el president del Barça elogiava de manera oberta. Va parlar de jugadors catalans, del planter, dels vinguts de molts llocs, i del fet que cadascú a la seva manera s'ha integrat en aquest grup humà que Pep Guardiola ha sabut fer admirable fins a cridar els *visca el Barça* i *visca Catalunya*, com a crit de celebració compartida. I és que potser el Barça ha esdevingut, jugadors i seguidors, seguidors de tot el món —ho diu Laporta—, una multinacional de sentiments.

Era una conversa amable que, amb la complicitat d'entrevistat i entrevistador, tenia punts de confiança sota la llum de La Sala. Presidir un club com aquest pot canviar la vida personal i familiar, i de fet així ha estat, va reconèixer abaixant els ulls i el to de veu. Va esmentar la lluita decidida per eradicar la violència als estadis —cap concessió als violents, cap, va dir amb fermesa—, però no va fer cap referència a les amenaces personals per ser pioner en aquest combat. Hi ha un model de Club, digué amb convicció, un model que és inspirat en allò que volia Cruyff i havia escrit molt abans Armand Carabèn, basat en el respecte, en l'exigència, en el sentit de país, en el civisme exquisit d'una afició que el món reconeix com a única. Un Barça plural, identificat amb el país, un Barça fòrum de democràcia, amb esperit de lluita i esperit guanyador en tots els àmbits. Un Barça sensible que porta el nom de l'Unicef a la samarreta.

El rellotge corria i calia que digués més coses. I les va dir.

Va dir que hi ha una altra lluita inajornable de contenció de mercats i fitxatges i de tractar de ser exemplars també en temps de crisi. Té complicitats internacionals en aquest objectiu, i diu que no serà fàcil perquè sempre hi ha qui vol trencar les barreres del seny i de la prudència. I va dir també que no es veu, un cop s'acabi el seu pas pel Barça, com a polític. Però va confessar que li agrada actuar per civisme, sentit de ciutadania i de país, mullar-se quan convé sense explicitar els exemples que hauria pogut posar-se com medalles. La glòria —*copa, lliga, champions*— tancava un maig excels per a un equip que ha jugat a futbol com els àngels. Joan Laporta somreia.